NECROLOGIUM

SP. KS. PROF. DR BOLESŁAW ROSIŃSKI

Akademia Teologii Katolickiej poniosła dotkliwą stratę przez śmierć ks. prof. dr B. Rosińskiego d. 20. XI. 1964 r.

Ks. prof. dr Bolesław Rosiński urodził się w Warszawie dnia 1 lipca 1884 r. Po ukończeniu średniego wykształcenia i seminarium duchownego wyjechał na studia do Monachium, gdzie studiował nauki przyrodnicze. Od roku 1911 pracował w Pracowni Antropologicznej przy Towarzystwie Kursów Naukowych, na których kontynuował studia przyrodnicze. Kiedy powstała Wolna Wszechnica Polska kontynuował studia na Wydziale Matematyczno-Przyrodniczym. Dnia 10 grudnia 1917 r. został asystentem Instytutu Nauk Antropologicznych Warszawskiego Towarzystwa Naukowego.

W kwietniu 1920 r. otrzymawszy stypendium z Kasy im. Mianowskiego, udał się do Lwowa w celu opracowania materiałów zebranych w powiecie pułtuskim. We Lwowie pracował w Zakładzie Antropologiczno-Etnologicznym Uniwersytetu J. K. pod kierunkiem profesora dra Jana Czekanowskiego. Dnia 18 marca 1921 r. otrzymał stopień doktora filozofii na uniwersytecie J. K. we Lwowie, w zakresie antropologii.

Z dniem 1-go października t. r. został starszym asystentem Zakładu Antropologiczno-Etnologicznego Uniwersytetu J. K. we Lwowie.

Dnia 22 lutego 1926 r. habilitował się i jako docent otrzymał wykłady zlecone z antropologii zoologicznej.

W roku 1929 był kandydatem przedstawionym na katedrę antropologii w Poznaniu, gdzie Wydział Matematyczno-Przyrodniczy starał się o rewindykację skasowanej katedry. Z powodu braku funduszów do rewindykacji nie doszło.

Dnia 1-go października 1930 r. został adiunktem „ad personam" Uniwersytetu we Lwowie. Dnia 26 września 1934 r. został mianowany profesorem tytularnym antropologi Uniwersytetu J. K. we Lwowie.

W tym okresie powstały ważniejsze prace ks. dr B. Rosińskiego, które zdaniem antropologów rzucały światło na problemy systematyzacji człowieka i antropogenezę. Stał się on według ich opinii współtwórcą t. zw. „szkoły lwowskiej" antropologicznej, gdyż dał tej szkole szersze podstawy empiryczne do badań nad białą odmianą człowieka.

W roku 1939 jesienią przeniósł się do nowoutworzonego Instytutu Medycznego, gdzie został asystentem przy katedrze histologii. Za czasów pobytu Niemców we Lwowie był nauczycielem w polskiej szkole powszechnej. W roku zaś 1944 po ustąpieniu Niemców ze Lwowa powierzyły mu Władze Rosyjskie organizowanie katedry histologii Instytutu Medycznego. Powierzono mu również kierownictwo Oddziału Antropologi-

cznego przy Muzeum Zoologicznym Uniwersytetu. Zapisał się jednak na wyjazd do Warszawy, do której przyjechał w roku 1946 w czerwcu.

Z dniem 1-go października t. r. zostaje zastępcą profesora antropologii Uniwersytetu Warszawskiego. Dnia 1-go września 1948 roku zostaje profesorem kontraktowym na Katedrze Antropologii U. W. Dnia 16 grudnia 1948 został mianowany profesorem nadzwyczajnym przy tejże katedrze na Wydziale Matematyczno-Przyrodniczym Uniwersytetu Warszawskiego. Dużo poświęcił uwagi w tym okresie organizowaniu Zakładu Antropologii U. W.

Brał udział w międzynarodowych kongresach antropologicznych w Pradze w r. 1924 i w Amsterdamie 1927 oraz w Brukseli 1948. Wydał drukiem w tym czasie kilka cennych rozpraw dotyczących dziedziczenia. W latach 1929—1930 wyjechał do Texasu U.S.A. gdzie badał najstarszą emigrację polską. Rezultaty tych badań były referowane na międzynarodowych kongresach w Nowym Jorku i w Ithaca N.Y. w 1932 r. zaś artykuły ukazały się drukiem w pamiętnikach tych kongresów.

Był czynnym członkiem Warszawskiego Towarzystwa Naukowego, Poznańskiego Towarzystwa Przyjaciół Nauk, Członkiem Polskiego Towarzystwa Antropologicznego i członkiem Komitetu Antropologicznego P.A.N.

W r. 1954 został mianowany profesorem nadzwyczajnym przy Zakładzie Antropologii Wydziału Filozofii Chrześcijańskiej Akademii Teologii Katolickiej w Warszawie.

Mimo wątłego zdrowia i wieku pracował na powierzonym sobie stanowisku z entuzjazmem, pragnął u swych studentów obudzić zapał do antropologii. Chętnie służył im w miarę swych sił. Dbał o ich zaprawianie się do badań antropologicznych i do obiektywności oddanej poszukiwaniu prawdy.

Zostawił u swych uczniów dobre wspomnienia, a wśród kolegów szczery żal, iż ubył z ich grona zasłużony pracownik naukowy, autor licznych rozpraw wartościowych i artykułów z dziedziny antropologii.

ks. P. Chojnacki